



№ 24 ბაზ. „გეგმა“-ს პროვლადირიშული უზანსო დავაბება № 24

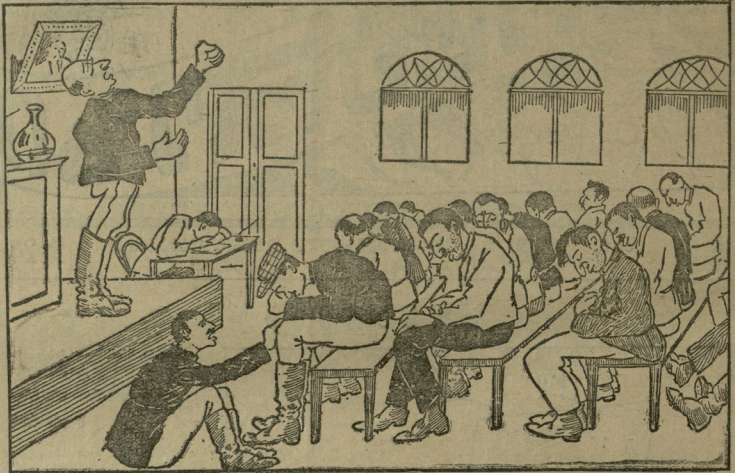
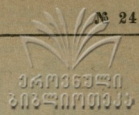
აღსარება

„ესტრის მრეწველობის გაუმჯობესება დიდად დამოკიდებულია ჩერვონეზე“.
„ვენაში ჩერვონევი დიდ ტრიპალიში“
გაზეთებიდან.



გადმორკახანდით ჩვენსკენს აქეთ
სიმდიდრით და ჩერვონეებით.
გვაპატივით, რას რუმ „გაქეთ“;
ჩამოვლდებით, გზა მოგებით.

„მ ო ხ ს ე ნ ე ზ ა ზ ე“



მოხსენებელი. აი, ამხანაგებო, როგორც ხედავთ შეშის დამზადებაზე ხელი შეგვიშალა საერთაშორისო მდგომარეობაში.

მუშა (მეორეს) შენ, ეი, გეყოფა ძილი, გაიღვიძე... ეხლა მე დავიძინებ და როცა მოხსენებ. ბა გაათავოს გამოშლდვიძე, თორემ იხე დაღლილი ვარ, რომ ვერ გავიგებ მოხსენებების გათავებას და იქ დავრჩები:

უაზუსტესი და „საერთაშორისო მდგომარეობა“

ამხანაგებო, სანამ შევეხებოდეთ, დღის წესრიგის ბირველ კითხვას: **შეშის შეტენის შეხახებ.**— მინდა ამ საკითხს წავუშობღვარო ორიოდე სიტყვით შესავალი. ამხანაგებო, მართალია თქვენი საყვედური იმის შესახებ, რომ ჩვენ შეშის შესახებ, რომლის შესახებ ხშირად გვქონდა ლაპარაკი, ჯერ კიდევ ზაფხულის მიწურულში, საკითხი უნდა მოვედგვარებია უფრო ადრე. მაგრამ, ამხანაგებო, ჩვენ არ უნდა დავივიწყოთ, რომ საერთაშორისო მდგომარეობა, მდგომარეობა, რომელიც, რასაკვირველია, არ შეიძლება ჩათვალოს მშვიდობიან მდგომარეობად, ცხადია: ასეთი საერთაშორისო

მდგომარეობა, ვერ არის კარგი მდგომარეობა და იგი აწეწილ-დაწეწილია. და როცა ასეთი საერთაშორისო მდგომარეობა, გასაკვირალი არ უნდა იყოს, რომ ჩვენი შეშის საკითხიც ვერ არის მოგვარებული, რაც აუცილებლად უნდა მიეწეროს ისევ იმავე აწეწილ საერთაშორისო მდგომარეობას, როგორც ყველგან და ყველა საკითხებზე თავისი გავლენა აქვს. თქვენთვის საინტერესოა იცოდეთ: თუ როგორია საერთაშორისო მდგომარეობა. თქვენ, ალბად, გავიგებდით, რომ საერთაშორისო ომი დასრულდა და ვერსალის ზევი დაიწყო.

მიუხედავად ამისა ქვეყანა მინიც არ დამშვიდებულა. ჩინეთის ამბები ისეა, აწეწილი, როგორც ზოგიერთი ჩვენი დაწესებულებების ბუზალტერიია. იქ პატრონი ძალს ვერ ცნობილობს. არა უკეთეს მდგომარეობაშია სხვა ქვეყნებიც: აზია და აფრიკა ღელავს, ისე როგორც, თუ გინახავთ, აღღვებულ ზღვა... საფრანგეთში ფინანსური კრიზისია, ისე როგორც თქვენს ჯიბეში. კონფერენციებზე ლაებობა, ისე როგორც ჩვენს კრებებზე, საქმეს ვერ შევლის და საერთაშორისო მდგომარეობა, კიდევ უფრო და უფრო იწეწება, როგორც ქალის თმა, რომელსაც ქმარი მოუკვდა და თმას იწეწს. აი, ამხანაგებო, ნათლად დავასურათათბე, თქვენს წინაშე საერთაშორისო მდგომარეობა, რომელმაც



თქვენს წინაშე კინო-სურათსავით ჩაიარა, თითქოს იმ აქ ეკრანი ყოფილიყო. ამის უნარი არა ყველას აქვს, მაგრამ მე ეს შეესძლო და შესესძლო იმით, რომ თქვენ სულგანაბული მისმენთ.

ესლა თქვენი, ვგონებ, აშკარაა და ხელისგულზე ვაქვთ საერთაშორისო მდგომარეობა.

აი, სწორედ ეს მდგომარეობა არის, რომ ყოველ ფეხის გადადგამზე წინააღმდეგობას გვიწევს და საშუალებას არ გვაძლევს თავის დროზე დავამზადოთ შეშა.

— ჩინეთის სამოქალაქო ომს, არ ვიცო, რა დაბრკოლება შეუძლია გავიწიოს, რომ სულსა-ნატანებდნენ შეშა მოვიტანოთ.

— შენ, ამზანავო, აღბად გეძინა, როცა მე მოხსენებს ვაკეთებდი.

— რა ვასაკვირია, რომ ასეთ მოხსენებებზე ყველას დაეძინოს.

— ამზანავო, შენ ვერ გაგიგია, რომ დღევანდელი რთული ცხოვრება ისე გადახლართულ-დაკავშირებული ერთმანეთთან, რომ პირდაპირ, საოცრებია

აი, წორეთ სულსა-ნატანები, თუ თქვენ კარგად დაეკვირდებით, (კარგა რომ შეიძლება აქ ვაგვიჩვენებდით) შეერთებული ყველა ქვეყნებთან, მიუხედავად იმისა, რომ მიწა ბურთითი მრგვალია. თქვენ შეგძლიათ სულსა-ნატანებში ჩაუღვდეთ მატარებელში, მიუხედავად თბილისში, თბილისიდან: ბაქოში, რასტოვში, მოსკოვში, გერმანიაში, ინგლისში, მერე ვემგობთ იაპონიაში, ამერიკაში, და, ერთი სიტყვით, სადაც გინდათ იქ.

ეს თქვენივეს ძნელი წარმოსადგენია, რადგან თქვენ არ მოგივლიათ ქვეყანა, მაგრამ ჩემთვის, რომელსაც შემოიშვია მთელი ქვეყნიერება, სადა არ ვყოფილვარ: ევლახში, კარაკლინსში, ერევანში. ფოთში, და ბათომში, ადვილი წარმოსადგენია.

აი, ამზანავებო, ყველა ამ მიზეზების გამო, ჩვენ თავის დროზე ვერ დავამზადებ შეშა, მაგრამ არა უშუაღს... მაღლობა დღერთს: თბილი დაბნობა და შეშის მოთხოვნისგან არც ისე დიდია.

მომავალში, თუ საერთაშორისო, მდგომარეობამ ხელი არ შეგვიშალა შეშას თავის დროზე შევიტენ.

გაუპარჯოს შრომის ნაყოფიერებას. კინეპირი.



— ბაბუა, შენ ხომ იცი: ოქტომბრის რევოლუციის ათი წლის თავზე ჩვენში არც ერთი წერა-კითხვის უცოდინარი არ უნდა დარჩეს. ამიტომ, მე შენ ვაწახვდენ წერასაც და კითხვასაც, თორემ თუ არ იხსავდენ, მეც არ ვაძლევს. ორი წელიწადი ვადა გაქვს. თუ ზარამაცობას არ გამოიჩენ, მოასწრებ...

— ნუ გეშინია, ჩემო ბებიკო, ვადაში დავასწრებ სიკვდილს...

სა საგოგალ დოგანსი

საე ამბობდა დომენტი: რა დრო დავგიდგა ესაო. დასწყველოს, ვინც რომ ოკრიბას კომუნა დააწესაო.

კაცი ვიყავი იმ დროში, ფეხზე შეიკა ქვეყანა. მიიხიზრით—აბა, რად მსურდა: ვავი, სახნისი და ყანა! კურსებში შეიწადა აბანო, საკუთრად ჩემი ჭინებავ; ცრემლებით მახარობს მე მისი სწენება და მოგონება.

დატარილობდენ ბიჭები, მე კი მიყვარდა გორებავ; დრო გამომშვიბით ჩრდილოში სლოკინი, ან და ზმორება.

ზამთარში, როცა ოკრიბას დღე ადგა მეტად ძნელია— (ხედავდენ: თოვლი დიდია, გამოსავალი ძნელია), მაშინ ვგზავნიდი ვაგონებს დატვირთულს თივით, სიმინდით... იყო კი მაშინ დომენტი ნაჭები დიდი სიმდიდრით.

მე ვატყვებდი გლეხობას, ფასს ერთი ასად ვიღებდი... ასე ვიდიდიდენ წლები, და მე დღეობას ვიძინებ.

დღეს რაღას ხედავს დომენტი? ცრემლი არ შრება ვიღებებზე. ყველა მეტოქეთ გამიჩნდა, დაბნულდა ჩემი მივარე, მზე.

აბანო გლეხობს ჩაბარდა, გლეხებმა იწყეს ნავარე; მე კი სხვის ლეტვას ნაჩვევი— სიღარიბეში ჩავვარდი.

ოკრიბას ირგვლივ მოედვა ენო და კოოპერაცია. ჩამოქვეითდა დომენტის ნაჭები სპეკულიაცია.

ვაი, რა დღეში ჩავვარდი, რა დრო დამიღდა ესაო... წყველა მას, ვინაც ოკრიბას კომუნა დააწესაო.

შახლენსკი მომბ.

„კვკვი“-ს ბრალია

— უკაცრავად, დამავალი და მინ-
ქანაზე დამბეჭვით ეს მოწმობა—
მორიდებით მივმართე მემანქანე ქალს,
რომილიც მანქანასთან იჯდა და რა-
ღაც წიგნს კითხულობდა.

— მოითმინე, ამხანაგო— კვებდ მი-
ბასუბა მან და თავიც არ წამოსწია.
რას ვიხამები? იაბოვინე: „მოთ-
მინებითა ჩემთა მომწოდებთა მოწ-
მობა ჩემი“.

რასაც ვადასტურებ და ხელის ფა-
თური ბლდატუნით ვადაიქცა.

სოფლიო გაკაპახეული მივინი
დახსით.

გ ა მ გ ე:
საჩემთა მმართველი:

მე ვერ გამომერკვია, რას ვკითხუ-
ლობდა.

ჩაიმი გასწავნი გვეუს*

დამბერდი, ვადამოფი ვარ,
არ ვარ რაც ვთავ წინეთა;
ჩემო მტერო და ორგულნო,
მოითა და გაიცინებო.
იყო დრო, როცა შინა ყმას
ბატონიც ვერ მაგინებდა
და „ზუშუკი“-სთან მიქეში,
ამა, ვით შემაშინებია?
მიყვარდა: ლხინი, ქეიფი,
კრევი და კარგი ცხენი,
და აღნიწნული მიზნისთვის
ერთხელც არ ამიცდენია.
შემოქმედს ახსოვს ლევარისი:
ყვირნი, შენძახებუნი;
უნახავს მისგან მოკლული
კურდღლები, შველი, ტახენი.
იყო შემთხვევა, როდესაც
დათებუც მინადირია;
მომწოდ ჩემი ხნის ხალხია,
ცრუობა რაზედ მქირია.
ყურები დამკრუებია
დათვის ბრდღონით და ბღაბლით.
„ზუშუკი“, ალბათ შენ გამინებს
საბარლო ტურის ენავილი.
მითხარ—რაზე და ქირადა
ცრუ ამზის გამოგონება?
სად იყო შენი სინდისი,
ამ რას ამბობდა გონება?
მოკლული კურდღლის ზღაპარი
მოჰმინე: ქვეყნებს და ერებს,
—მაგრამ ამ ამზის თვით ჩემი
მტერიც კი არ დაიჯერებო.
სინერე ვის არ ეყვება?
სინერე ვის არ წახადენს?
გმირად მიცნობდენ, მაქვებდენ
და „ხშილო ლოდანს“ შეძახდენ.
მიჭკირან წლები, თან მიაქვს
სიტყუფენ, ახალგაზრდობა;
დრამ სიბარლოლი არ იცის,
დრომა არ იცის დანდობა.
ერთ დღეს თუნი ახუგა-ს ვაშლილ ხეჰს
დედებუნი კეხი სინერეს
და დეკარავის ხაზისი
თამაშობდა და სიმღერის.
აიოფიფიფებდა საბარლოდ,
კეჰა-სმაც დასწარბდა
და ყვარეყნი მალალი
იმასაც შეუყვარდობა.
ხელში კანკალი შეეგა,
გამიფიფევა ლოწვა
და მხელად მოიქრინება
რაც დღეს ადელი ვჭონია.
მაშინ აიღოს საყვირი,
გახდეს დამკრული სტერიისა
და მოიღოს იფავი
ლომის, კურდღლის და ვერისა.



ნეტავი როვის მორჩება კითხვა... კიდევ ბევრი უკლია.

— ცოტა არ იყოს, საჩქარო საქმე
მაქვს—მორიდებით და კიდევ უფრო
თავახიანად მივმართე მეორეჯერ,
როცა შევატყვე, რომ წიგნის კითხვის
თავს არ ანებებდა და, თანაც, წასა-
კითხავი კიდევ ბევრი ჰქონდა.

რა უნდა შექნა, ჩამოვჯექი იქვე
სკამზე და დაუწყაო ლოდინი;
როგორც იქნა წიგნი გვარზე გა-
დასლო.

დასაბეჭდი ტექსტი დამხმარებდა და
და დაიწყო ბეჭედა, თანაც ცალი
თვლით წიგნში იცქირებდა და ისევ
კითხვას განაგრძობდა.

— აი, მემანქანე! ამას ჰქვია...
არც კი უფურესს ვადასაბეჭდ ქა-
ლაღდს, ისე ბეჭდვას.

რამდენჯერმე გადავიკითხე.
თვლითი არ მატყულებდენ—და
გაღვიხარხარე.

— ამხანაგო, ხელს ნუ გვიღლი-შე-
მომიტია მემანქანე ქალმა, რომელიც
ისევ განაგრძობდა რომანის კითხვის.

— უკაცრავად, მაგრამ თქვენ... მე
მომწმობა ვთხოვეთ და თქვენი კი რო-
მანის ასლი დაიბეჭდია—და გადავი-
ცი ჩემი ამოწმობა“.

— უი, ჩემი სიკვლილი—გაიოცა
მან და ქალალი დაიკუა—ეს სულ
კვებო კვაბანტროისის მალია... ისე-
თი გაიტაცია, რომ ყველაფერს და-
გვიწყებდა—და დაიწყო მიქლვა.

რამოდენიმეჯერ დახსია, რადგან
ხშირად „კვკვი“-ს მაინც წააცდებოდა
მის თითებს ბოლოს, როგორც იქნა
დაბეჭდა და მათობა:

— თუ ხათრი გაქეთ-ამ ამავას სხვა-
გან ნუ იტყვიო—

მეც შევიპირდა არავის ეფთხარა, და
გმიხელ მარტო შენ, ტარტაროზო;
იმედლა შენც საიდუმლოდ შეინა-
ხავ.“)

3. აზოლოი

*) ჩვენ კი გჯუჯია, რომ ამ საწმის საი-
დუმლოდ შენახვა შეუძლებელია, რადგან
თვითონ ის მემანქანე ქალი ვფხნება ყველა
ოფიონს ამხანაგებს, თუ რა დამართათ თქვე-
ნთან. ისე ჩვენ თქვენ თხოვნას ვასრულებთ
და ვინახავთ თავისუფლად.

ბ ო ჯ მ ო ზ ა

ეძლევა ეხე კვაკი მას თანდათან
იზიდავდა და მეტმა და მეტს უნის
იჩინდა. ორივე ხელდენ მოხვია
მას შინა, რომ ქალი ხელთ იგდო,
გულში ჩაიკრა და ჩაიხშობარათა,

*) ი. № 8 (11) „ტარტაროზოში“ მო-
ნადრე.



ლევარსი როზროზაჲ

ბაბა ამბავი ლევარსის სანადიროდ წასვლისა და მის მიერ დათვის ცოცხლად დაპყრისა

მინდა ვსთქვა: „ყოით არ იციან, უფულო, რასაც შერებინა“; მაგრამ იცოდეთ—ძველ ლომსა მბორდ ეჯობებინა.

მე დამამციტეს, დამცინეს. მე შემაწუხეს, მატირეს და მიმოცხეს ჩირქი სიმბდალის კარვ მსროლეს, ძველ მონადირეს. გამოდით, დღესაც ვინცნებთ ნადირებს ხზულუბზე ანავებს; აგერ გომის ტყე, აგერ მე, „შეუსა“ და მის აზნანავებს. ეიწვედ საერთო ბრძოლაში, თუ დამანება ხელობა, —და ვინც ამ ომში დამარცხდენ ის შეარცხენოს ყველაში.

სპილო ლოღანი

ს. შემოქმედი. ჩემი პასუხი სპილო ლოღანს

სპილო ლოღანი, ვისმინე მე შენი საყვედურია. შენზე არ ვმწერდი იმ წერილს და მივერს: რად მემჯურია? ყოფილხარ (როცაღვ გეტყობ) დამკრეული გულ-სტეგისით... გტოდნია ფავ-არავი: ლომის, კუჩუღლის და ვირისა, რომ წავგებთა აგავა; მაიმუნსა და სარკუნე— მერქუმუნე: არ მოხვდებოდო მაშინ შენ ჩემსა ანკესი. რა ვუთხარ: „მონა დ ი რ ე“—შე თავისი თავი თუ ნახე. გვეროდეს: სარკე არ სტყვის, ნამდვილი მოსანს შიგ სახე. ახალგაზრდა ვარ, ჯანსალი, ვყოფილვარ: ომში, ბრძოლაში, —და ვფიქრობ: არ ჩამოვრჩე“! სპილო ლოღანსა სროლაში... აღარ ვნადირობ ავამაჲ, რადანაც აღარ მჭირია: ჩვენში აჲ აღარ არიან მხეცები და ნადირია.

მე ის ამბავი ვისმინე, ვაღლექმე შინასარსია; მუ თუ სულერთი არ არის, —ბეტრება თუ ლევარსია? არა, სპილო და ლოღანი, არა მაქვს გული აგია. მე თუ მოხუცსა დაგვიტო, —მოვიკვდეს ჩემი თავია. ლევარსზე მჭინდა წყირაღო სულ დაწერილი ოთარია. აღარ მინდოდა გაემერქო ამბავი და ისტორია, — მაგრამ სირუმე არ ვარბა, შენში ჩაუღაცა გქვია. (ქათამი დანას თუთი ვებეს, ემბავი თუ შეგებენ) და ამიტომაც თუეს ვიფქო მისი ამბავთა აწვევია, რომ დათარწუმებო იმში რაცა დათი ველსა არ ვჯერბა, ყურთა დაფქვია.—მოხვდები და იქნობ იმ „მონა დ ი რ ე“—სა და აღარ იტყვი შეგვეცხე: „მე შემაწუხეს მატირეს“.

სოფელს ამშვენებს ლექნები, მდინარე და ეკლესია. კვირა დღია. სოფელენი მოსულან როგორც წესია, რათა ადიდონ, ილოცონ: ლმერია და ქრისტიე მესია. მოვიდა ერთი მოხუცი, ყველა მას შემოესია.

ეუბნებიან:—ლევარსი, გვიამბე რამე წარსული. ხარბიონ მღვდელდი ჯერ არ სჩანს, ალბად სიდნეა წასული. ნულარ აყოენებ ლევარსი, ჩვენ მიგდის გული და სული; გვიამბე რამე, ლევარსი, თუ გიყვარს შენი ასული—

ჯერ ჩაახველა ლევარსიმ, გვიამწურია წვერია. დიიწყო:—რასაც ვიამბობ სუყველა დასაჯერია... რომელი ერთი გვიამბოთ... რომლისა არის ჯერია... ჯერ ვიტყვი,—დათვი ხელითა თუ როგორ დამიპერი.

—
თქვენც იცით, რომ: ნადირობის მე დიდი მაქვს სიყვარული. მაქვს: „ცენტრალაჲ“ და „ბერდანი“ (ცხრაას ხუთში მოპარული).

ზამთარია. მინდორ გული თოვლით არის დაფარული... ნადირობა შეიძლება,—ამაშია სინარული.

ერთხელ დილთი ჩემს ეწაოში მოხდა სწორედ ეს ამბავი რომ თოვლისგან გაემწმინდა მთლა სახლის სახურავი, —ზედ ავედი,—და რას ვხედავ? ენახე მე ეს სინახავი: სახურავზე ჩაუღვლიდა შეღ-ირმები უპირავი.

გამოვიცითხე და ვიამბეს:—დაგვედნე დათვი ჩვენი. შევატყვი, რომ: არ შეეძლოთ ვთრებს ჩენი მადარჩენა. გადაღვახეთ ბევრი კლდენი, შეგვხედა გჯახი დიდი რუნეა, მაგრამ შენ აჲ გვეფულოდი, გვიხაროდა აქეთენა.

ეხლა აჲ და შენს ხელში ვართ; გინდ შეგვეწვი და გინდ შეგვეკამე,— მაგრამ ვუქრობთ: არ გუქნება გულში ჩენთვის ცული რამე. დალოლი ვართ... რაც მოგიბივართ არის ასი დღე და დამე; გივედერბები: შეგიბარულე და წყულუბი დაგვიამე“—

—
მე ვუთხარი: გამომეციეთ და მამენეთ დათვის კვალი. სიკვდილითა მოვხე კაცი, გამოშავდეს ორნე თვალი— თუ იგი არ დაევიქრო უქნებლად და ცოცხალი, და თქვენთან არ მოვიყვანო—თქვენეი დასდოთ სამართალი.

ლურჯას ზურგზე წამოვიახტი და მოვეყრცხულ ჩქარა მთაში. ისე მიპქრის ჩემი ლურჯა—გვეონებთა მეთის რაში. ცხენის ფეხთა თქარა-თქარო ისმის ლმერთთან მალლა ცაში, და ვარბიან შემოლიდეთ ვინც შეგვეხედა ყველა გჯახი.

შველ მთაში... მიდამოა ფოთლებითა დაბურული... სირუმეა, თითქოს მთებსა ეპარება ძილის რული. საღაცე იმის მწვენი კლდებუ როს რაკარებას ნაადულდი და იქამე ყველიღმში ჰგალობს შაშვი და ბულულო.

მიპქრის ლურჯა... არღვეს ძალით თოვს მყერდამდი იმომწედარსა. ვეუბნები: „არ მაქვია მე სირცხვილი შენს მხედარსა“. წინ მივედივართ, რადგან დათვი არა შეგვხდა გჯახი ირსად. ქარბუქია და არ ვაქცეთ ყურადღებას ასეთ დარსა.

წავადგეი უტეპი ყანას... ვხედვდ აზის მწიფე ტარო.
 ვფიქრობ: ცხენი ამ ყანაში როგორ უნდა გაეატარო?!
 ხმა მომესმა უცნაური, თითქოს ჰყვირის: მიღ ვინ ხარო;
 დაიკარგე, თუ არ გინდა, რომ სიცოცხლე წაგაწაწარო.

რა ჩამემსმა ყურში ეს ხმა, წამს გადმოვტყდი ცხენიდანა,
 შევყაყენე თოფი ფეხზე, მოვიმარჯვე ხელში დანა,
 დავეუყვირე: შენ ვინ მოვცა შესაბამელად სხვისი ყანა?
 დაიკარგე, თორემ ცოცხალს არ გაგიშვებ აქიდანა.

ეს შეესახბე და ყანაში ტყვისასვით ვადავარდი.
 (მაშინ რაღა ვიქნებოდი, უხლა რომ ვარ ასე მარდი.
 ჩემი მკლავი ჩაქინა იყო და ლოყები ია-ვარდი)
 მწაღდა მტერთან შებრძოლება, არა მქონდა სხვა მე დარდი.

დავინახე: დათვის რომ ვიქნებ, აგერ: ყანას ანადგურებს.
 გაბძლარა და გლეხის ნაშრომს კიდევ ახდენს, არ იშურებს.
 მან, უზრდელმა არც შემხედა, ჩემსკენ უკან არ იყურებს.
 ჩემთვის ვამბობ: დაიცადე, დატყრი დანით ორნივე ყურებს.

წავიგებარე. უკანა ფეხს მიინდა ხელი მოუჭირო,—
 მაგრამ ვფიქრობ: არ შეგშენის ეს, ლევარსი, ვმირთა გმირო.
 მტერს თავდასხმა უნდა ამცნო, ვაცუცობით გააკვირო,
 დაეჯახო, დაამარცხო და შემდეგ კი აბატორო...

და შეესახბე:—აბა, დათვო, გავისინჯავო ჩვენი ლონე.
 გარეგნულად ზორბა სჩანხარა, საბრძოლველად მომეწონე.
 სოფელში ღიღის გერ ვნახულობ, ტყეში კი შენ ვამოგონე...
 აბა, გამო, მეტყობდე, რომელი ვართ მტრის მქონე.



(აგერ მოდის ჩვენი მღვდელი)... რაღა ბეგერი გავაგრძლევო,
 —შევიჯექი ზურგზე ვით ცხენს, გავიტანე ჩემი ლელო...
 დათვი სოფლად მოვიყვანე, საქმე ვქენი სასახელო—

დაასრულა და ლევარისს მიიბახხეს; ძმეილო... ძველო“

შარბა

ეს მუხა
 ოხერ-ტალი
 რას გადმეკიდა
 შარბა?
 მიზბრძანებს:
 — გინდა, თუ არა,
 უნდა დასწერო
 შარბა!

მოიღ და
 ნუ შეასრულებთ
 ბრძანებას
 უკემბ მუხისა—
 არც მოშორდება
 წყეული
 ცაცის თუ ის
 თავში უხისა!

და ამიტომაც
 მე გეგდე
 დაწერას
 ამა შარბის!
 — თუ მოიმახი
 გამოვდა?
 მშეობლით
 აწ და მარბის!

პირველ სამ ასოს
 წავვლევავ—
 აბა, რას,
 როგორ გვინათ?
 — მას, რაც ჩვენ
 კეკლუც ბუნებას
 საშქელათ
 მოუჯინია!

დათესენ—
 ღერო აიყრის,
 ფოთლებს
 მოყვება უღვაში,
 და თანვე
 გლეხის ბარაქას
 ღერო
 გამოყოფს შუაში!

შეკრივალ აწყვიტა
 მის ტანზე
 კბილების მსგავსი
 მარცლები:
 — ზაფხულზე მწვანე,
 შემდეგ კი
 ყვეთილი მისავს
 სიუიოები!

მას—დაცხვამდე
 რომ ჰქია
 ჩვენ ის გვეპირდება,
 თორემ—
 უმისოთ
 ფუკი იქნება
 მუხის წალკოტში
 გორბება!

სახელს ამ
 დალოცვილისას
 ჩვენ წინ წავგებოთ სამ ასოს
 და მით
 შარბას დაგიწყვიტო
 აღორც თუ
 ეგზომ სამასხროს!



ორმაგი ზუკლალტერია

სხვა, უფრო მოხერხებული ჩვენ არ გვინახავს ვაზარი:



ჯერ ბორჯომის წყლით გაზმარავს



შემდეგ ავლერძულ ვაზარით

შემდეგ—
 ამ წმინდა სამებას
 თუ—
 არ ჩავფიქვალის ცოდვითა
 იგივე საგნის
 მთელ სახელს
 მივაბათთ
 მოგბოთ კუდათა.
 დაბოლოვება
 შარადის
 აწ ასო
 ორათ-ორია:
 — შეიდი გაიჩის,
 ორს ვერ მოვინახათ?

ჭკუა—
 არც იგზომ შორია!
 ხო და, შორს
 არც საგანია,
 ჩვენივე
 საჭირო საგანი:
 — ენა მას
 ლეკბათ უგია,
 პირის თაღია—
 საბანი!
 იგი—
 არც იშვიათია,
 არის—
 მრავლისგან მრავალი:

სანის
 ანუ ჰიქსგან
 მუღამ
 პირისკენ მავალი
 ნელ-ნელა გაწყდის ის
 ცხელ წვეს,
 ნელ-ნელა—
 კლებულს წვენია:
 — საგანს პატარას
 ვერ მიხვდი
 და დიდ კაცს
 არც კი გოჯიენია!
 აი, მის სახელს
 მოვეყვიტეთ
 ბოლოში სულ
 ორ ასოსა:
 — მივაბათ პირველ
 შეიდ ვაოს—
 თუ შრომა
 დაგვიფოსოსა!
 და გავვითავდა
 შარადა
 გათავდა
 ჩვენი შრომაცა:
 — და მოახერხა
 სხვა ვინმე
 აქედან
 გამოპრომაცა.
 ეს ვინმე
 — დიდი ვინმე,
 დიდა რისხვითა
 მსახველი:
 — მუშას, გლეხს
 იგი უხარის,
 მტრებს—
 აცხცაბებს სახელი!
 არ უყვარს
 — ბურჯუაზია!
 არცა სწამს
 — მღვდელი, ბერია!
 ჩანგოლზე აკმა
 ამ ხალხის
 ეს, მისთვის—
 ყველიერია!
 თუ
 მუშის მტრებია შენიშნა—
 არ დააყოვნებს
 ხანასა
 და
 თავის ჩანგლით დაუწყებს
 მათ, მტრული
 გოგრის ღუნასა!
 ყოომასხვლია და
 თვალის
 არ სტოვებს
 კინძველასა:
 — თავის განაჩენს
 უმზადებს
 დღითი-ღელ
 ჩვენ მტრებს ყველას!
 მუშკორი
 — მისი თვალია,
 გლეჯკორი
 — მისი ყური,
 ხოლო მიზანი:
 — მუშათა
 და
 გლეხთა სამსახურია!
 უჩარღია.



**ავადმყოფს წვალნი სფუჰრია
ფერაშალ „სმსტრიცას“ ავამორი**

ტყუბულის მაიაობების საავადმყოფოში უმსგავსი საქმე ხდება. მუჰყორ „მეტს ელოდეთ“-ის სიტყვით:

— „აღინწუნულ საავადმყოფოში მომვლდებოთ მსახურებენ რამდენიმე ქალი. ერთი ამ ქალთაგანი, სახელად სონია, გაუთხოვრია და ცოლად უნდა გაეყვას ამავე საავადმყოფოში მოსამსახურე დერაშალს. ხშირია— როდესაც ისინი ერთსა და იმავე ჯერში მორიგდებიან და იმის მაგივრად, რომ ავადმყოფს მიხედონ და მოუზარან, შემდეგ სკრაის წააწყდებიან— ავადმყოფი თხოვლობს მათგან დაზარაბას და ისინი კი ერთმანეთს ეამბორობებიან! “

მუჰყორს, რომ:

და მუჰყორი ბინა იმათი
„ბალნიცის კარილორია“

— ჩუ, ავადმყოფი ახველებს!
რაო, წყალს თხოვს მგონია?
მერე „სესტრიცა“ რას შერება,
ნუ თუ არ გაუგონია?

საქმეც ისაა— გაიგო,
მაგრამ შეუღლა ზმორება
და— „ჯულიეტა ბალნიცის“
„რომიცის“ ეამბორობა!

ჩვენც ვეთანხმებით ამ.
— ავადყოფთან ჩვენ ფერაშალს
არ უნდა „ცერემონია“!
საქმე ის არის— სწყალობდეს
მომვლელი ქალი სონია!

გულიც სონიას ეკუთვნის,
გრძობადაც და ორივე თვალიცა—
უჩინოთ ჰქონს წყლია
ავადმყოფი და „ბალნიცა“!

ის და სონია ამ ქვეყნათ
მტრედ ივით ორათ-ორია,

ფოთი

ტარტაროზ მუჰყეფო,
სულო ცათაღი წმინდა,
აზღენ სიჩუბის შემდეგ
დღეს გესაუბრო მინდა.
ამ ჩემს სამშობლო ქალაქს,
ქალაქს პატარას, ვიწროს,
კობხტა, პაწია, ლამაზს
ხარით— ვინ არ იცნობს?!
რა კარგი არის, ნეტა,
ვინ არ დამტკარა მისით?
ის წარმტაცია მუღამ
ვით ლაზე, ისე დღისით,
ლაზე ხომ უფრო კიდევ
არის წარმტაცო დიდი,

თუმც ვერ შეაჩნევ, რადგან
გვაქვს ელემტრონის რიდი.
ეხლა სულ სხვაა ფოთი
შოი და ლაზათის მქონე.
ტრამვალი აწი თბილისი
არ ჩამოუარეს გვონებ,
ამ ყბად აღმტულს საწყაოს.
ძველად რომ იყო მშვიდი,
და ავინებდა ყველა:
პატარა, გინდა დიდი—
ეხლა ვინ ეტყვის რამეს...
ჰქრის როგორც ელემტრონის,
ყველა ქუჩებში დაღის
ულოინდავოდ მგონი.

ეს ძველი ამბავია...
რა იქნებოდა ფოთი,
ხანდახან არ ზღვრებდა
ცოტა ჩხუბი, და „დროის“
ეს უწყინარი კაცი...
კაცი... რა კაცი მერე?!
დასჭერსო— როცა მითარეს
— პირველი დაიწვინე.
არ ახსოვს ფოთში წყენა
მისგან არავის ჯერე.
ასეთი კაცის დაჭრა
მოვიდა და დაიჯერე!!!
მითარეს „ვეზირში“ წუხელ
იყო ეგელი სხეულები;
ქალბატონ სეირნობდა
როგორც საკუთარ დებთან.
შეცდომით, მაგრამ მაინც
ტყვი ბარბაცში მოხვდა,
სხვა თუმც ვადარბა, მაგრამ
თვითონ კინალამ მოკვდა.
ლენინის ცრემლთა ფრქვევას
ვერვინ უშეღებდა ვერა...
ჯერ არ გადაცვლილ კაცზე
შავები შეიკრა.

ქაობის ამოშრობა
ჯერ წარმატებით მიღის,
გვაქვს შოში შეტაკების
მაყაყათა ჯართან დიდის.
თუმც „პროტუარზე“ უკვე
დაწყებს სეირნობა,
(ხოგი თავს მიკრავს დინჯად,
აქვე მოქალაქის ცნობა),
მაგრამ იქნება გვგებრენ
და უცბად დაევიწინეს?!
(ან იქნებ მხოლოდ ბაძვენ
უსსამო ქალიშვილებს?!)
აქ სამხაროთველოს უკვე
აელბებენ ჩინურ კედლებს...
ფოთში შექმნილ ტყუილით
ვერვინ დავაყვირებდა.

ეხლა ნახვამდის, რადგან
მსურს „მაშინისტის“ ნახვა,
ო, იმას ენაცვალოს
ჩვენს ადლოკობის თანხა.
ო, რა კარგია, კარგი:
გიშრის თვალებში ცქერა,—
თუ რევიანი, მშაო,
შუბად არ დაეძვრა.

„მშაოკის კერბია“.



უზრუე-ბუზრუე

ეროვნული
საბჭოთაო
საბჭოთაო

ერ-მოწამე უკეთესი
სხვა რომ იყოს არ მგონია
ისეთ აზრებს დამოწმებს
რაც მას არ გაუგონია.

—

კარგი იქნება თუ ჩანგალს
ამოსდებ როგორც წესია
და მოამკიებ ყველფერს,
რაც დღემღი დაუღისია.

—

კიდევ შეხედები ასეთებს,
ჩემი აქ წერა მეტია,
გაახვეტე რკინის ჩანგალით
რაც რომ აქ გასახვეტია.

* *

აქაური ამბებითა
მსურს გავაგოს გულა
ეროსხელ დათას რომ მიუძღვენ
ნიქოსაც მოურნა.

მინდა გოწო ვინახულო;
(კაცო არის დიდი)
თუ ყიდულობს, თორემ
არ აქვს გასაყიდი.

სუყარს ქეიფობა
და აეტოთ ნავარდი;
ფულების დახარჯვის
არ სტანავას მას დარდი.

აზნაბაგებდ ჰაყვს:
პეტრე და მიკროა.
თუმც სამიფ ერთად
ბევრჯერ გიჯიროა.

აქ სხვებიც არიან
მათზე უკეთესი:
რათი ჩამორჩება
მათ ჩვენი ალექსი!

ერთს ცოლს არა კმარობს,
უნდა მიიღო ორი
(და ამიტომც ხშირად
აქებს მას მუშკორი).

მაგრამ არა ემსის
მას ასეთი ქების,
რადგან კაცი არის
იგი თავის ნების.

მხოლოდ ტარტაროზის
თუ მოხვდება კეტი—
იქნებ მაშინ მიინც
მოიხაროს კედი.

ბლიკვი.



— Старья вещи... Старья вещи...
მ.ტ.ა.ლ.ბ.მ. (მოთმინებიდან გამოსული) რად არ მეშვებიან და რას
მოძახიან ეს ოჯახბატკეულები?! ამ ზამთარში ამ ძველი და დახეული
ბალტოს მეტი არაფერი მაქვს, და ამის წაღებაც უნდათ?!

გ ა თ ო მ ი

თუ სხვა კუთხეს დანავარდობ,
შეაჯერე შთა და ბარი—
რა გიშვავს, რომ: ერთხელ ბათომს
მოაყენო შენი ჯარი?

იქნებ ფიქრობ—აქ არ იყოს
შენი ცბილის გასაქანი?
შენი ჩანგლის გასაქრავი,
ინდა ზურგებ მოსაფხანი?

დამერწმუნე: ტყვილი არის,
რომ დაპყარეს წინედ კორი:
თითქოს ჩვენ აქ დაგვმოლია
გასახენდი, გასაჯარი.

ნუ გგონია—სხვას ჩამოერჩეთ,
დავიტოვოთ მშრალი პირი;
ზრავალია შენი კერძი,
ხაზბი ზვიოსგან განაწირი.

არც მგზავრობა დავიჯდება
ძველებურზე უფრო ძვირი;
მხოლოდ წესი დაისხომე,
მათუმიკენ თუ ჰქნა პირი:

ბილეთს ყიდლა იღარ უნდა;
უბილეთოდ „ბეგონ... მარში...“
თუ კანტროლი წამოგაწყდეს
გაუჭებრები სადმე კარში.

შიგ, სადგურში ნუ ჩამოხეალო,
რომ არ მოხედე გალიაში.
სამარგოში ჩამოხტები,
(იქვე არის, თუ გჯერს, ხაში),

ეტლში ჯდომას ნუ იფიქრებ,
არ იციან აქ „ქანიცი“
არ გყოფა შენი ფული
თუ წინაღწინ არ მიეცი.

ლენინის ქუჩას ჩაპყვი,
მიადგები ერთ ბიუროს;
ნაზარევილის იქ ნახავ,
გაუფრთხილდი არ გიყვიროს.

იგი ყველგან ცნობილია,
ესმარება თურმე ყველას
და „შეტლით“ დაბეგერილებს
აძღვებს, თურმე, ხსნას და შევიას.

ფინანსკომთან კეწორი აქვს;
ჰკიდის სხვადასხვაგვარ მარკებს;
არ იწუნებს ვერცხლის ფულებს,
არც ლირებსა და არც ფრანკებს.

მოასხენე მას მაღლობა,
არ აღროო დიდი ხანი;
მოიგონე, რომ მაგ ყმაწვილს—
ზურგიც კი აქვს მოსაფხანი.

იქვე გვერდით თუ „შეუხვევ
ნახავ ჩვენსა დათა „მართალს“;
თვითონ იცი, რასაც ეტყვი,
დაჯერდები შენს სამართალს.

ის მსახურობს მაღალ სახლში;
(იღარ მახსოვს მისი გვარი)
აქ იცნობენ მას სულყველა,
კაცი არის მოსახმარი.



„ისა“



„ასა“



უბაბოს

— ისე გაგალამაზებთ, რომ თქვენი ცოლი თქვენი ცქერით ვერ ძღვეს.

ორ უბაბოს

— ვაიმე, ეს რა უბედურებაა? ეს რა მუწუკებია სახეზე? შენს ოჯახს დაქვევს ღმერთო... ისე გაგალამაზდა ცვირა-პირი, როგორც შენ მე გალამაზაზე.

საგოგალეობა „სულეა“

სხდომა იხსნება სადგურ წალკერის ყუთილი უფროსი კელენჯერიძის თავმჯდომარეობით. თავმჯდომარე:— იმხანაგებო, ჩვენი კრების დღიური წესრიგია: ჩქინი მუშაობის ორგანიზაციულად ჩამოყალიბებმა,

რა სახელი ეწოდოს ჩვენს ორგანიზაციას?

შავი ღღის კისა

საწევრო გადასახადი და სხ.

პირველ საკითხზე მოხსენებას გაეაკეთებ მე.

ანაჩაგებო! ამ ბოლო ხანებში ჩვენი ამხანაგი ი დიდ ენერჯიას იჩინენ უღმწუფო ფულის გავლანგავში. მართალია, მუშაობა ვაცხოველებათ მიმდინარეობს, მაგრამ ეს არ კმარა; საჭიროა ამ მუშაობას ორგანიზაციული სახე ჰქონდეს. ჩვენ აიანაგებს აძლევენ პასუხისგებაში, მათ არ ჰყავთ დამხმარე ძალი. მართალია სასჯელი ძალიან მცირეა, მაგრამ მაინც მომეშვიტეს გული უტყუდება ხშირად ძალი უნებურათ სცილდება ჩვენ რიგებს. საჭიროა ორგანიზაციის ჩამოყალიბება— ამ კრებაზე უნდა იქნას აუცილებლათ არჩეული ქვეყანისიგებო, რომლებიც უხელმძღვანელებენ პროცენტიკებში მოკალათებულ ამხანაგებს. როგორც ხმა გავრცელ-

და ხელისუფლებას სასტიკი სასჯელი მოელოდა ჩვენი ამხანაგე-



მიხა:— შეიძინეთ იმ ფულით რამე? თავმჯდომარე:— წაღვეწი ორ სართულიანი სახლი, მეტი არაფერი!

ბის საწინააღმდეგოა. ჩვენც გვეორდება მეტი წყევწურება და წინდახედულად საჭიროა შევამედროოთ რიგები და გავარღმავოთ ჩვენი საქმიანობა...

მე დაეათავე. შევითხზო ხომ არავის გაქვს?

დათიკო:— რა მოგისაჯეს თქვენ 3.600 მანეთის გავლანგვისათვის?

თავმჯდომარე:— ორი წლით დასასვენებელ სახლი ჯდომა, ისიც ამნისტიებმა მიქინი-მოქინჩეს და მიაყენეს ხირსზე. იმასაც ნოემბრის ამნისტია მოუწეს და ალბათ მალე მომელის ძარღვების დაქიმება ახალი მუშაობისათვის.

მიხა:— შეიძინეთ იმ ფულით რამე? თავმჯდომარე:— წაღვეწი ორ სართულიანი სახლი, მეტი არაფერი! დათიკო:— ხომ ვერ ჩამოგართმევენ? თავმჯდომარე:— შემჩინა ვითარცა ხანგი!

მიხა:— ექვნება თუ არა ჩვენ ორგანიზაციის პოლიტიკური ხასიათი?

თავმჯდომარე:— იმდენათ, რამდენათაც მთავრობის პოლიტიკა ხელს გვეზლის და ჩვენს პოლიტიკას

განადგურებით ემუქრება.

შოთა: — კი, მაგრამ რა მიზანი აქვს საბოლოოდ ჩვენს ორგანიზაციას? **თავმჯდომარე:** — დარბევა და ეკონომიურად განადგურება არტელზე ბელისუფების. ამზანაგებო! შეითხვები, როგორც სწანს მეტი აღარ არის. ამისათვის ვადვდივარ მეო-

როგორც მესმის დიდი საშროგება მოგველის—ნუ იქნება ნაწილობრივ და წერილობრივად ფულის გაფლანგვა. სა.ი ათასზე ნაკლები არ შედის „სულმე“-ს ორგანიზაციის ფუნქციებში. ქიიფობა და ქალების დამეგობრება ამხელს ყოველივე საიდუმლოებას, ნუ ამჩატლებთ. ყოველი ჩვენი ნა-

თუ წააღვს ნაიღვ, ჩაღვს საგბრაღიანი შიქრეღა!

— სამტრედის სადგურის უფროსი მიხეილ მდივანს—აღე იყვებს თავის წყროს მუშკორო „არ მეტიც კა“—არ შეუღია მუშებს და ნაღვზე მიითიღებულ რომელიმე ამზანას დინჯათ და დამშვიდებით პასუხი გასცეს. სამტრედის რკინის გზის ზუსტორები შეამდგომლობენ ტარტაროსის წინაშე, რათა მან გამოშვროს მოჭალაქე მდგავას წაშალი, რომელიც ნერვებს ანშვიდებს და ხმას ამდებლეს.



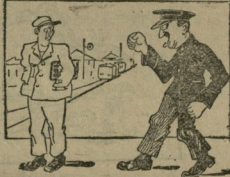
საზოგადოებამ იმღერა (ბუკისა) შიიი.

რე საკითხზე. ამზანაგებო! ყველა ორგანიზაციის აქვს თვისი სახე და სახელწოდება. ამიტომ, თუ თქვენითვის მისაღები იქნება—ჩვენს ორგანიზაციას „სულ მე“-ს სახელის წოდება მივსცეთ, რაც ნიშნავს „საბჭოთა უფლებების მცვენი ელემენტებს“. თუ გასოვთ, ამზანაგობა, ამ უკანასკნელი გამოთქმით გააუფასინონდა ხელისუფლებაც, ჩვენ „სახელოვან მოღიწურებას“. თანახმა ხართ, თუ არა, ამზანაგებო, გრძედას ჩვენ საზოგადოებას „სულმე“?

ბიჭი სპირო დაკვირვებით გადავადგათ. უნდა დაგეზავნოს გასამხნევებელი წერილები სატუსალოში, ქუთაისის ციხეში: **ხ. მეთონოვს.** 1-ს წურბებლას, რომელმაც 2,400 მიითვისა.

I ფოფოლ ფაქტიურ კანტროლი. **ოს ლ. ჩხეიძეს,** რომელიც 2,200 მანეთის მხვერპლი ვახდა. **ზაშუარის** პარტიკლისკა **ნ.** დემიანოვს, რომელმაც 12 ათასს დაუქრა თივი. შემომავეს რეზოლიუციკა: „ვინაიდან საბჭ. ხელისუფლებამ ვადასწყვიტა უსასტიკესი ძალით ებრძოლოს „სულმე“-ს ორგანიზაციას და მოიღის მას განადგურება, ამისათვის ჩვენ „სულმე“-ს ორგანიზაციამი შემაგალი წყერები მოგვყოფდებთ ყველა არამზავებს, მეუთა-მეამღებს და საბჭოთა უფლების მცვენი ელემენტებს—შემოკრობით ჩვენს ჯირმეში და გავოქცებულნი ენერგიით ვებრძობათ ხელისუფლების საღაროებს!

ჩვენი ლოზუნგია: ძირს თავმომავეზრებელი შრომა, ძირს საბელმეფიო ნაყოფიერება, გაუმარჯოს ერთიულის ფუფუნებას! როზოლიუციკა ერთხმად იქნა მიღებული, რის შემდეგ დამსწრე საზოგადოებამ ერთხმად იმღერა „სულმე“-ს ჰიმნი.



ბეგრმა უფროსმა იცის, და მით შორის სამტრედის სადგურის უფროსმაკ, რამ:

— სადაც დიდი ხმა იმოვია, იქ პატარა ვერ არ ამოტევა! ეხელ არ იყოს—არ გვესმის სამტრედელ მუშკოროთა საყვედურები: — დიდი კაცი, რა დიდი კაცი, თუ ხმა დიდადლაშ სხვა რომ არეფერი—კარგია რით იამალოოს! ასეთ უფროსზე იტყვიან: — ყბად აღბული, წყალ-წილბული! ეშუგვათ, რომ მოქ. მდივანი წყოსა წაუღია და... სამტრედის სადგურზე მიუჭინია!

ჰმელა: ერქვას, ერქვას! **თავმჯდომარე:** ამზანაგებო! ჩვენი ორგანიზაციის წყერებისათვის საეღიდებულო უნდა გავხადოთ, რომ ყოველ მითვისებულ თანხიდან 20 პრ. იხადონ. ამ თანხით დაარსდება „შეიღ დღის კასა“, რომლითაც საშულაღა ექნებათ სამსახურიდან გაძევებულმა ამზანაგებმა ისარგებლონ. აგრეთვე ამზანაგებმა, რომლებიც ჩავარდნიან პასუხისგებაში, გასამართლების დროს კასამ უნდა დაუქრობოს დამცველი. ამზანაგებო, მე შეგონია მისაღები იქნება, რომ მე უხკლმძღვანელო ამ კასას.



უზანკო მსხვერპლი

სოფ. 16-ში ოსურგეთი კომკავშირელმა კორწილი გადაიხადა. მაგრამ დათვი აზნავეები მოიპატონა ბალომჯან. მეორე დღეს, თანახმად გურიაში ძველად არსებულ ჩვეულებით, მაყრებელმა ასტრეს სხოლა, რომელმაც იმ-სორბოლა მ სინიფონის ნაკე ძროხა და კათმები.

ყ-ი.



შენ მსხვერპლი გახდი კომკავშირელის, შენ მისმა ტყვიამ მოკლა ჯერ ადრე. მაკ იყავი, ვერ გამძეო მუტლის მოწყვეტას შენ დაეხათრე.

ეტყობათ ბიჭებს: გამოდგებიან ბრძოლისა ველზე მტერთან ბრძოლაში, რადგან არა ჰყავთ ჯერ იმათ ტოლი მაკე ძროხაზე ჩისში სროლაში.

სიზმრის ახსნა

კიათურისათვის

აზს. ტარტაროზო, თქვენი იცით, რომ ამ ბოლო დროს კიათურაში მუშაობა მეტად გაუართოვდა. შავი-ჭვა მტად მძიმეა,—და, ამიტომაც მუშები ხშირად იღლებიან, ხოლო დააღლოება კი იწყებს ძილს; ძილი კი—სიზმარს.

საკვირაო სიზმრების ახსნა,—და ამიტომ მოგაწოდებთ რიგგორით სიზმრების ახსნა, რომლებთაც სიზმარებლებმა აქაური თქვენი მკაცრად გეგებები.

1. მუშუკოების მესამე მალაზიაში შეხვიდენ და ნოქარი სევასტი კილ-ლაძე ნახო ცოცხით ხელში—ტულია: ცოცხი თავში მოგვლებდა.

2. ამროსი ჩინჩალოძე ცყოფ. ლედე-ლი) ნახო სიზმარში, რომ იგი რე-ობდეს სამიკიტნოში სღე-რაზე შემდგარი—ტულია: ვინმე მო-გატყულებს.

3. სესია ლეცავა ნახო ინით წვე-რე კლდითი—კარგია: ახალ მუ-შებს მიიღებენ მის ქარხანაში.

4. ძმ. ვარაზაშვილები ნახო სიზ-

მარში, რომ ივინი მუშებს სადილს უმართავდენ—ტულია: იმათგან ჯამა-გირს სამი თვის განმავლობაში ვერ მიიღებ და როცა მიიღებ ბოლოს, შეიძლება, მთელი ჯამაგირი სადილ-ში გამოვიკეთონ.

5. გედევან გაფორინდაშვილი ნახო, რომ ქვის შიდად მუშებს ეჩხუბებო-დეს—კარგი ნიშანია: ზურგის მასასე გავიკეთებს და ამით საავადმყოფოში წასვლას აცდები.

6. კიზოთე ვაშაძე ნახო—ტულია: ვიღაც ღვინა შემოვიკეთობებს.

7. ალექსანდრე ქაქუაძე ნახო ხელში „სამუთებით“—ტულია: რაიმე მახინციებით მღვიმელ გლუბებს ად-გლებებს წაართმევს, ხოლო თეთონ მის გლუბები თავს გაუტუნენ.

8. „მალაროს მუშა“ ნახო—ტულია: ტარტაროზის ჩანგალს ვერ აცდები. მალაროს მუშა.

„გლუბკოვი“ ლიდი-ჯინისში

ღმერთმა დალოცოს ის წამი, რა წამსაც ვინმე გლუბკოვი კერძი ვაჭრებს და მოხეხის გამაუცხად მაინ ამი.

„ასტყდა ზარბაზნის“ გრილი, შეიქნა ბრძოლა მშარია; კერძი პირების დავთარი სულერთიანად არია.

სათავის უღვას მას მიტო და ისებნი ჩენია... პირველად ისე დაჭკროდენ ვითარცა შევარდენია.

სახარაზოც კი ვავისნენს, წონით ვაწვდიდენ წაღებხა. გირგანქა: ოთხი მანეთი, ვინ აღარ გაასაღებსა?!

გულთ ჩაგვისხა იმელი, კავშირი რევა გლუბისა. (კერძი ვაჭრების, ჩარჩების თავზარამცემი მცხისა).

მოჭკონდათ ბეგრი ტყავები, ათასნაირი ფერი; ცფრადფერადი „იუბტი“ (მერილი წოხილცე ვერია).

ექსი თუმანი მოხელეს. (ეს თვეში მუშენიერი) ჩენს დოსტაქარსა ნუსხაში იგენიც არ უწერი.

ერთ დღეს უცკრად დავცა მათ რევიზია მალია. ვაჭრთა-გამაოქარა ჩოტქელდა, გამაინადა მეტი ვალია.

შემოსავალი საღდა? ანდენი ვასალოია იისები ვი ჩერჩულეს; ეს ნიციფორეს ბრალია“.

ილიკოს სახელისნოზედ მავრად უჭირავს თვალთ, რადგანაც მოწონავესა მართებს საქონლის ვალია.

ნიციფორსა დაადგეს სწორად შეიღისი შრევილია... ასე, ამავრად გლუბკოვმა უდროოდ სული დალია.

მხოლოდ სახელი: გლუბკოვი ჯერ არ წაშლილა სრულად; ილიკოსაგან დენულობს თვეში ხუთ მანეთს ფულდა.

სიე დასრულდა ჯიხაშის ჩენი გლუბკოვის მისია... თუ ხელმძღვანელი „ქრო“- იქ ყველაფერი მისია.

ბაბაიკა.



უკვლავსაღები-წყალ წასაღები

შენობა არის, წინგნები არაა!

ჩვენ გვეგონა ხალხის ვისანთიებრებლად სამკითხველო აქო საჭიროა, ხოლო სამკითხველოში წიგნები და ჟურნალ-გაზეთები, თურმე გვედებოდათ; ხალხის გასანგვიანებლად სამკითხველო ყოფილა საჭირო, ხოლო სამკითხველოსათვის მარტოა წიგნობა. და რა ნიარაღ შეიძლებოდა ჩვენი შეცდომა გაგვეგო, რომ მოლოთის თემის სოფ. ფონადან გლესკორ კოლია იღმელს არ მოეწერა:

„1923 წლიდან გვაქვს სამკითხველო. სამკითხველოს ხალხი ბევრი ეტანება, მაგრამ დაკმაყოფილება ძნელი ხდება;—გვაქვს ცოტაოდენი მოძველებული წიგნები. ჟურნალ-გაზეთები გამოწერილი გვექონდა, მაგრამ ფულის ვადახდა ვეღარ მოვახერხეთ და შეგაწყვიტეს.“

არსებობს სამკითხველო. ხალხი ბევრი ეტანება (აღბათი წინგნების დათვალიერება თუ ანტერესებთ?) ხოლო ჟურნალ-გაზეთები არაა! კიდევ იტყვიან, რომ შორაპნის სამაზრო პოლიტგანს სოფ. ფონაში „ფონში“ გასელო არ შეეკლას!?!

წინგნები არის, შენობა არა!

გორის მაზრის სოფ. ქვემო გომში სულ სხვა გეზია აღებული ხალხის ვისათვისწინგნებრებათ. გლესკორი თათარაშვილის სიტყვით:

„საშეფო კომისიამ სოფელს მოუტანა რამდენიმე წიგნი და გამოუწერა სხვადასხვა ჟურნალ-გაზეთები, მაგრამ სოფელს არ მოუტანებდა სამკითხველოსათვის წიგნობა; ამის გამო წიგნები და ჟურნალ-გაზეთები უნაყოფოთ აწყვეა დაკეტულში.“

რა საჭიროა წიგნი და ჟურნალ-გაზეთები, თუ დაკეტულში არ დააწყვეს? დაკეტულში ჟურნალ-გაზეთები არც ხმას ამოიღებენ და არც საშეფო კომისიას შეუშლიან ხელს—ჩუმად და უსიტყვოთ გადგვრძის თავისი „მადლიანი მოღვაწეობა“ უღვიც გლესობის ვისათვისწინგნებრებათ!

ამ ორივეა—ორი უხვითი კოპლი!

სამკითხველოს შორეი ისევ ბანაში ყოფილა ჟიდელურება! დაყენებული საქმე. ჩვენი კორესპონდენტი კირ. ფანცულაია ასე ასწერს ბანძის სამკითხველოს მდგომარეობას:

„სამკითხველოში თაროებზე თითო-ორილა წიგნი თუ შეგხედებთ, ისიც ძველი და უშინაარსო, უფრო კი „სამილო რუჟულის“ წიგნები. ასეთი წიგნები რა სარგებლობას მოუტანს გლესობას.“

ჩვენ ვჯვეტრა როცა ამხ. ფანცულაია სწერს, რომ სამკითხველოში მარტო „სამილო რუჟულის“ წიგნები აწყვიტია, მაგრამ ვერ ვეთანხმებით მას—თითქოს ასეთ წიგნებს არაფერი სარგებლობის მოტანა შეუძლოს. როგორ არა!—აი, თუნდა გლესობი წაიკითხვიენ „სამილო რუჟული“, რომ ლმერთმა დაძმანებთ თინიდან გააკეთა, გააკეთა თინის თავი და ჩამებრა სულა. რაკი ამას წაიკითხვიენ, გლესობი იმისაც მიხედებიან, რომ ლმერთმა

ამ გვარად ვაჩენილ ხალხს ბანძის სამკითხველოს გამგეობაში მისცა ბინა-ადგილი!

გლესკომს ართმევს, ვაპარს აძლევს!

სოფ. რუისში არსენა ოქლაშვილებე სულ სხვა იურიანტის ლექსი“ აღმოაჩინეს:—„გლესკომს ართმევს, ვაპარს აძლევს, ღმერთი როგორ წაახდინეს!“

ამიტომაც, რომ ამ სოფელში „სოციალისტური მშენებლობა ვაცხვიელებულმი მიემართება... კოოპერატორთა გოგრიდან ვაპარს ჯიბისკენ.“

აიხ. და რუსიელი გვეწერს:

„გლესკომმა მოითავებლა და გახსნა წითელი სასადილო. გლესკომმა დიხანს ვერ უპატრონა მას და ვადასცა კოოპერატორს. თავის შიგე კოოპერატორმა წარმოკავშირს; წარმოკავშირმა კოოპერატორს აჯახირა და შემდეგ იჯარით ვადასცა კერძი ვაპარს.“

ეს ვაპარი დაუპატრონა თუ არა ამ სახადილოს, სამიკივლოდ ვადაქვიცა! გლესკომმა გახსნა, კოოპერატორმა ვადასცა, შემდეგ წარმოკავშირს ვადასცა, წარმოკავშირმა ვაპარს ვადასცა, ვაპარსმა სასადილოში სამიკიტრა ვადასცა! მერე რა არის აქ საკვირველი? ვაპარი სასადილოში სამიკიტროს ვადასცნა, არა, მამა, უტყონდა რუისის კოოპერატორებს სასადილოში უნივირსიტეტს ვადასცნინდა!

სუსხის აღაშენებლობა!

სუსხაში დიდი წარმატებით მიმდინარეობს რადიომშენებლობა.

ვ. მ-ძე იუწყება:

„სუსხაში აიგო ზოგიერთი ამაზნაგების თაოსნობით რადიო სადღური. სადღური მზადაა, მხოლოდ რადიო-ამპრატი აქოლა, რომელიც 400 მან ღირს“ რადიო სადღური ხომ არის? ამა რა აიო-პარაა? რაღა ჯანდაბათაა საჭირო; და რწმუნებით ამა პარს, რომ ხმას ცარადიო კედლებიც ვამოსკვირს, თუ ზედმეტათ ითაოსნა ვინემ და თავი კელელს მიახალა!

სულ ძილი, ძილი

ამაშელ კორესპონდენტ ჟესარადას“ გონია თითქო საათებიც სწორად უნდა მუშაობდენ და ამიტომ გვეწერს:

„სადღურ ამაშაში ოთხი კელის საათია, მაგრამ სულ სხვა და სხვა დროს უტყენებენ. სადღურის მორიგებები დროს ყოველთვის მგზავრების საშეულებით იგებენ. ჩვენ ვერ ვაგვეგვა ამ საათების დანიშნულებათ!“

ამაშადად ჟესარადა,“ მერე რა არის აქ ვაპაკირო? უწინ იტყოდენ—ცხრა ძიძას ბავში კოკლი გამოუვიდოდა.“ ახლა ამომუნენ—ოთხ საათს ერთი მინარე მორიგე ყვესო, ზოლოს და ზოლოს მგზავრები რიდასთვის არსებობენ. თუ მორიგეს არ ვადალიებენ? საათებსაც არ ეკმადალება უსწორ-მასწავლოთ იარონ, როცა მორიგეს სწორეთ საჭმის დროს სძინავს!

როს ელიხსება მას გავვიძება?

დიდი-ჯიხანიშიდან გვერემს: —



საკულტურო კომისიის უდარდელათ, ტყილათ სძინავს... დაკისრებულ სამსახურის არ იწუხებს არავინ თავს!

სამიკიტნოს აქ ბეგრს ნახავ აქით იქით დარაზმულუმს, სადაც ბეგრი—“ოცის” შემდეგ მილად, რომ სტოვებს თავის ფულუმს.

სამკითხველს—ჩრდილოეთით რომ სდევს! სახლი გუგრო, დიდი—იქ მუხუთე მოგრძო თოახს ერთი კარგათ დააკვირდი—და თუ კიდევ კამათლების ჩხრილს მოკრა შენ იქ ყური—იქ მყოფათვის არ დაზოგო ტარტაროზო, სიმსახურა!

ცირა.

პასუხი ცირას:

ჩვენ, თიანხაძე თქვენი თხოვნის—ვაგსწვეთ შემდეგ სამსახურსა: — მმინარ თქვენს ქულტომისიას აუგრესავთ მაგრათ ყურსა! და თუ მინც არ უშველა მათ ძილს ჩვენსა სიმსახურმა— ვიტყვით: — ორჯული არ სკოდნია განათლებულს რაა ხურმა!

ტარტაროზი.

აგადმყოფი საგადმყოფო

თბილისის რკინის-გზის საგადმყოფოზე მუშაობს „კემპინგენელი“ გვერემს:

“საგადმყოფო ჯერ არ თბება, ისე ცივია, რომ თითო საბანი არ ყოფნის აგადმყოფს; არც ზედმეტო იშვებია.

არ არის ჩუსტების საკაზო რაოდენობა. 40 კაცზე 20 ჩუსტი მოდის, აგერ ხუთი დღე იქნება სა-აგადმყოფოში არ მუშაობს საათები, აგადმყოფები-სათვის კი, რომელიც უშავს ღრის მიხედვით სეა-შენ, საათი აუკლებულია!”

ამხანაგო ქვერბინელი! საგადმყოფო რის საგად-მყოფოა, თუ იქ გათბობის საშუალება არ მოიკლებს და ჩუსტების საშუალება დასრულდებულ არაა! გასაკვირვავი არც ისაა, რომ საათები არ მუშაობენ. ხომ იკითხ: ზოგიერთი სენი გადამდებია და აღბათ საათებსაც დღინისტრაციის საზარმავე გადასადგმის.

კომკაპარბიში სანხარაქის სანხარაქა:

— ჯერ თავი და თავი მერე კოკორატივო! ეს ანდაზა არც ერთ ვანშაზა და სამხარზე არ დაიფიქრებია შორაპნის მპზრის მერევის თემაბმასკომის თავაჯღო-მარე აბესლომ სამხარაქს, როზელიც გუგუკორი „ჩი-ტი“-ს თქმით ხენებული თემის სოფ. უსახელოში:

„კოკორატიულ საგაქროს დასაარსებლათ გლე-ხებისგან მოაკროფა სიმინდი და ლობიო, რომელიც საპაიო თანხის მაგვირათ უნდა შეეტანა კოკორატი-ტეში, მაგრამ სამხარაქზე გლეხების ნაოფლორი ზოგი მგელობრებს დაურთავა და ზოგიერთ მთელი წლის განმავლობაში თვითონ ირჩინა თავი!“

ლობიო და პიმინდი საჭეულად არისებობს, ხოლო იმის მიხედვით რომ სასოფლო ბარაქას ზედმეტე სტრან-სპორტო ბარაქები არ დასტებოდა შოკეულ კოკორატი-ტეში გადავხანეთ, სამხარაქზე იგი უაღლოეს პუნქტში-თავის სტრამაქში გადავაგხანა.

ხელმოკერილი ყოფილა საზხარაქე და თუ მადა აქვს ვაშლილი—რა მისი ზრალია: თვითონ ლობიომ და სიმინდმა რათ შეგამგვიფეს თავი? ამოვიოთ ხმა და მას შორაპნის სამხარო აღმსკამიაც გაიგონებდა!

თხა და ზიგო.

მუშაობი „ჩეხანიშვილი“ ძალიან სწუხს, რომ: — სურამის და ხაშურის ზოგიერთმა მცხოვრებმა გამოიწერეს პატარა რაოდენ-მომცემი აპარატი, რომელიც დღემდე უქმად უწყევიათ სახლში. ზოგიერთ-ბი ძალიან დაინტერესებულნი არიან ასეთი აპარა-ტების შექმნით, მაგრამ არ იკითხენ მომხარებმა.

ფრიალ ავტორიტეტთან წყარობებიდან (როგორც მაგალითად გოგენაშვილის „ღელდა-ენაია“) ვაფუქსებენ, რომ, როცა ვიგოს წიგნზე ჩამოვიძინა და თავი ჩამოქინდ-რა, მას თხა დაეჭვებოდა და სერიოზულად დაზიანა. რო-დესაც ვიგომ მიზეზი იკითხა, გადამა უთხრა:

— შენო, ჯერ კითხვის ისინვალდო და მერე წიგნს შეიძინდი!

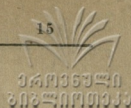
შინჯუნ, იქნება სურამ-ხაშურის ჟადიო-აპარტი-კემსაც“ კუუში დაუფლეთ ცხინებული ვადიას რჩევა.

პატი-განმარტავებელი

მუშაობი „ხეხადმუელი“ ძალიან აულეღვებია შემდეგ გარემოებას:

„ქიათურაში პერსენეკის ქარხანაში მუშების მე-თაურად დაინშენა ვინმე პატიშვილი, რომელიც უწინ უბრალო მუშა იყო, ახლა კი პატიშვილი გადღეკვდა და უფროა, უაღვიანათ ეპყრობა მუშებს, რის გავიო ბეგრი მუშა იძულებულია სამუ-შაო მიატოვოს!“

ავადმინს წარმოშობისა და გადაჯიშების ისტო-რიას, რომ გავიქვანთ, ამოვიკითხეთ: — გადაჯიშების ღრის ორჯული ეგზავნების ოთხ-



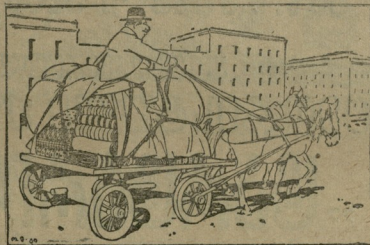
რამეთუ არ იცინან, რასა უმკრებლან

„სოფლად კერძო ვაჭრებთან საქონელი უფრო იშოვებია, ვიდრე კოლფარატივებში და გლეხკომების სავაჭროებში. და ეს ამიტომ, რომ გლეხკომები თავის ფირმის ჰყიდიან კერძო ვაჭრებზე“

(გაზნებუნიდან).



მეზარბი. ჩვენ რად არ ვქნათ საქმე კარგი, — როცა ასე უველგან ხდებდა?! გლუხმკომში. ვამომართვით... არცინ ხედავს... ანდა, მინც, ვინ მიხიობდა?!



მიდის, მიაქვს ზეითი აზის. (ასე პქონდა ჩვეულება). ზურგზე მალე გადმოუჯდომა, თუ არ მისაის უიჭო — იბა



რა ვქნა, ძმებო, ტრესტ-სინდიკატს აიღო აქვს საქონელი... ამბობენ, რომ: მალე მოვა თბილესული და ფანელი.



მომავალში მე ძეგლი დრო... დამაიწყდა ჩხუბი, ომი... საქონელი კი მიქვება თუ კი მუკალობს მე გლეხკომი.

ფებს, სიტყვა ვარკვეული არ აქვს, ხოლო ხმა მაღალია, ყურები ეზრდება, მაგრამ არაფერს ისმენს და ისეთ მღვდელმარობაში მყოფზე იტყვიან:

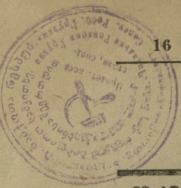
— არა გადიდკაცდებობს, არამედ გავირკაცდებობს ყრმა იგიო!

კინკლაობა სოკაა? გასათვითცნობიერებლათ? ჩვენც მარტო ვეჭვობდით; მაგრამ შორაპნის მიგალითმა სულ სხვა ფიქრები აღძრა ჩვენში.

აბა, ვინ იცის რატომ არსებობენ ქალთა წრეები? იქნებ გვინათ ქალთა გასათვითცნობიერებლათ? ჩვენც მარტო ვეჭვობდით; მაგრამ შორაპნის მიგალითმა სულ სხვა ფიქრები აღძრა ჩვენში.

აი, რას წერს გაზ. „მუშა“-ს მუშაკორი „კორიანი“:

„სად. შორაპანში არსებობს ქალთა წრე. საუბედლოდროთ ამ წრეში გამეფებულია კინკლაობა: აყარის დატული ქალთა ინტერესები; პირიქით, ვისაც რომელიმე ქალის ინტერესი აქვს, მოვა ქალთა წრის მორიგ კრებაზე და აქ გამოვლანძლავს.“ ნათქვამია: — ატოკელი კაცო გორში გალანძლავს, გული ცხინვალში მოუფლიდა. შორაპანში კი სულ სხვანაირად სცოდნიათ: გული სახლში მოჰვიათ, ხოლო კაცს ქალთა კრებაზე გალანძლავს. სწორედ კარგი და მისაბაძი ჩვეულებაა.



გამოიწვიეთ და გააკრძალეთ

თქვენი გაზეთი

„მუშა“

თქვენი გაზეთი

გაზ. „მუშა“-ს აქვს უფასო დაება

სოციალდემოკრატიული

იუვერკისტული ჟურნალი

„სტრუტაროზი“

გაზეთი თვეში ღირს 60 კპბ.

გაზეთ „მუშა“-ს მთავარ კანტორას საქართველოს ყველა მთავარ ქალაქებში და დაბებში აქვს განყოფილებები, სადაც მიიღება გაზეთზე ხელისმოწერა.

რედაქცია და კანტორა: რუსთაველის პროსპექტი № 24.

